

teresseret sig for længe. Vi diskuterede den i første runde her i salen i 1991, hvor vi fastlagde de principper, vi siden fulgte op, og hele sagen begyndte i 1988. Så det er snarere et eksempel på, at hvis vi er meget lang tid om det, så glemmer man, hvad man har ment tidligere.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jamen det er rigtigt, at det har været under lang behandling, og det er også rigtigt, at mange af spørgsmålene først er kommet sent, fordi der har været alt for få, der har interesseret sig for den her meget vigtige problemstilling. Men nu er der kommet gang i tingene, og nu har vi altså massive henvendelser fra læger, der siger, at det her har konsekvenser for valg af metoder til at diagnosticere sygdomme.

Jeg synes altså heller ikke, at vi har fået noget svar. Ministeren kan ikke komme uden om, at i samrådet blev den hollandske sag affejtet med, at den kun drejede sig om procedurer. Jeg kan ikke forstå, hvorfor den danske stat ikke kan støtte hollænderne, når de siger, at initiativet fratager landene muligheder for at fastsætte undtagelser for, hvad der kan patenteres. Det vil dog være en vigtig rettighed at have, at det her kan man ikke tage patent på.

Som ministeren også var inde på, så tilside-sætter det grundlæggende rettigheder ved indgreb i den menneskelige værdighed. Altså meget vigtige spørgsmål. Jeg forstår ikke, hvorfor det skal hastes igennem. Hvorfor kan vi ikke få tid til at komme ordentligt til bunds, inden man vedtager det?

Formanden:

Mon ikke vi nærmer os afslutningen?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil gerne medgive ministeren, at denne her sag har ligget i Folketinget længe nok, og jeg vil gerne beklage, at vi først gik i aktion i marts måned. Det har den simple årsag, at vi skubber tingene foran os, og det, der er lidt vanskeligt, udsætter vi lidt. Så denne her sag har ligget længe nok.

Jeg vil også gerne medgive, at vi har fået en grundig betjening af ministeren og embedsmændene. Jeg synes, vi har fået mange gode svar. De har desværre bare ikke været med til

sådan at fjerne vores tvivl om, hvorvidt det her var godt nok. Om det kan være, fordi vi sådan har særlige forudsætninger for at være tvivlere, skal jeg ikke kunne sige, men det har jo at gøre med, at vi får så mange forskellige udsagn fra mange forskellige sider, og at vi jo i hvert fald allerseneset har fået nogle informationer om, at der er nogle rørelser i gang rundt omkring i Europa, hvor man ligesom er bekymret for hele den udvikling her.

Derfor er jeg lidt skuffet over, at regeringspartierne og samtlige borgerlige partier har været fuldstændig upåvirkelige i denne her sag. Vi har fremlagt tingene, vi har spurgt om ting, vi har fremlagt papirer, men man var ikke interesseret i rigtig at gå op i det. Nogle ganske enkelte har interesseret sig for området, men det her var ligesom noget, man ikke ville røre ved. Det skulle bare køres igennem.

Vi har anmodet om, at man kunne prøve at skubbe det, så vi kunne få det udsat til efter sommerferien, altså til næste samling, og ministeren har faktisk udtrykt, at det ikke var det værste, der kunne ske. Alligevel skal det altså køres igennem, også med de borgerlige stemmer. Jeg synes, det er beklageligt, også ud fra den begrundelse, som ministeren jo har givet, at det her direkte faktisk ikke ændrer på retstilstanden i Danmark. Hvorfor haster det så? At vi kunne få et lille minus i karakterbogen ved ikke at få det implementeret til tiden, kunne vi leve med; vi har så mange store plusser i karakterbogen.

Da vi nu er i tvivl og det er et vanskeligt område, så synes jeg faktisk godt, man kunne have udsat det til efter sommerferien. Der ville ikke ske noget som helst ved det. Også fordi det, som ministeren siger, ikke ændrer ved retstilstanden i Danmark. Men jeg beklager; det lader ikke til, at vi får noget ud af vores indsats. Alligevel er jeg glad for den opmærksomhed, der bliver skabt omkring emnet. Der har været en god debat. Der er mange, der er blevet opmærksomme på, at det er en vanskelig sag. Det tror jeg også vil sikre opmærksomheden fortløbende, selv om vi ikke får lavet denne her faste institution, som skal observere problemet.

Jeg vil stadig væk opfordre til at stemme imod den endelige vedtagelse, men uden noget særlig håb om, at det lykkes.

Hermed sluttede forhandlingen.